

Πρωτ. Σπυρίδων Τσιμούρης: Κανενός δεν του αξίζει ο Θεός!

Όταν τολμήσουμε να δούμε τον εαυτό μας

όπως είναι, τότε μας αποκαλύπτεται ο Θεός.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Κατανυκτική αγρυπνία τελέσθηκε το Σάββατο 28 Μαρτίου, παραμονή της Ε΄ Κυριακής των Νηστειών, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς. Στην ακολουθία του Όρθρου και τη Θεία Λειτουργία, ιερούργησε και μίλησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. **Σπυρίδων Τσιμούρης**, από την Ιερά Μητρόπολη Πειραιώς.

Η ιερά αγρυπνία και η ομιλία πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των λατρευτικών συνάξεων και εκδηλώσεων της εορταστικής περιόδου «Ευαγγελίστρια 2015», που ολοκληρώθηκαν την Κυριακή 29 Μαρτίου.

Αναφερόμενος στην Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ο π. Σπυρίδων σημείωσε ότι βρισκόμαστε μπροστά στην παρουσία μιας μεγάλης Αγίας, της Μαρίας της Αιγυπτίας, του υποδείγματος αυτού της μετάνοιας, μιας μετάνοιας αληθινής, μιας μετάνοιας ως τρόπο ζωής.

Όπως είπε, συχνά η μετάνοια στο μυαλό μας, ταιριάζει περισσότερο με την έννοια της αυτοβελτίωσης, μιας προσπάθειας να είμαστε καλύτεροι άνθρωποι. Και έτσι, υποβιβάζουμε τον τρόπο της Εκκλησίας, τον τρόπο της μετάνοιας, από τρόπο ζωής σε μια ηθικολογία.

Μετάνοια, ως στροφή του νου προς την αλήθεια, ως στροφή της ύπαρξης μας στην

αλήθεια, είναι ένας τρόπος εξαιρετικά δυναμικός. Και είναι ένας τρόπος ο οποίος διαφέρει τελείως από τον τρόπο της συνήθειας, ακόμα και της θρησκευτικής ζωής.

Αναφερόμενος στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας, όπου βλέπουμε τους Μαθητές να ζητούν από τον Χριστό εξουσία και πρωτοκαθεδρία, τόνισε ότι το αίτημα τους δεν ήταν ο ίδιος ο Χριστός, αλλά ήταν μία θέση στην βασιλεία των ουρανών. Βρισκόμενοι μέσα στην αγκαλιά και την οικογένεια του Ιησού Χριστού, ζητούσαν κάτι άλλο από αυτό το οποίο θα τους ολοκλήρωνε. Ο Κύριος τους αξίωσε αυτού του τρόπου ζωής, εν Αγίω Πνεύματι, του τρόπου της μετανοίας.

Όπως τόνισε:

«Ο κάθε ένας από μας αναζητά την αλήθεια ή οφείλει να αναζητά την αλήθεια, να αναζητά το νόημα της ζωής του. Η αναζήτηση αυτή του καθενός από μας καταξιώνει την πορεία μας. Η πορεία μας δεν είναι μία συλλογή απογοητεύσεων, αλλά είναι ένας τρόπος συνεχώς και διαρκώς να γυρνάμε το νου μας, τον εαυτό μας, προς την αλήθεια. Αυτή η αλήθεια είναι τόσο ζωντανή που δεν μπορεί να εγκλωβιστεί σε κανένα κουτί, σε κανένα ιδεολόγημα. Είναι η παρουσία του Ιησού Χριστού. Αυτήν την αλήθεια αναζητώντας κάποιος, όλα τα υπόλοιπα έρχονται ως καταξίωση.

Σκοπός της χριστιανικής ζωής δεν είναι η έδραση ενός καλού έργου. Σκοπός είναι να βρεις την αλήθεια. Η διάκριση μεταξύ των δύο αυτών τρόπων είναι πάρα πολύ μεγάλη. Τολμώντας ο καθένας από εμάς να κάνει αυτό το ταξίδι προς την αλήθεια, στο δρόμο του συναντά πολλούς πειρασμούς. Οι πειρασμοί αυτοί θέλουν να τον κρατήσουν στον εαυτό του, να τον κρατήσουν στον κόσμο αυτό και να μην ανοιχτεί προς τη σχέση με τον Θεό και τους συνανθρώπους του.»

Η αναμαρτησία που εύχεται καθημερινά η Εκκλησία στις ακολουθίες της, είναι η προσπάθεια εύρεσης της αλήθειας, συνέχισε ο π. Σπυρίδων. Και είναι εφικτή εν Αγίω Πνεύματι. Όταν κάποιος ως σκοπό της ζωής του, έχει τη ζήτηση αυτής της αλήθειας εν Αγίω Πνεύματι, πάλι εν Αγίω Πνεύματι του χαρίζεται αυτή η σχετική αναμαρτησία. Κι αυτή η αναμαρτησία είναι ένας τρόπος ζωής που δεν έχει να κάνει σε τίποτα με την ηθική βελτίωση.

Αμαρτία είναι το να χάσεις τον στόχο σου από τον Ιησού Χριστό. Η υπέρβαση της είναι η εύρεση του στόχου, η στροφή του νου προς τον Κύριο. Κι έτσι έχοντας στο νου αυτήν την στροφή και τον παρόντα και ευρόντα κάθε στιγμή Ιησού Χριστό, τότε προσεγγίζεις εν Αγίω Πνεύματι την αναμαρτησία. Μια αναμαρτησία που σε συνδέει με την αιώνια αλήθεια και την αιώνια ζωή.

Στόχος μας, σημείωσε, είναι να αληθεύουμε στο κάθε «*τώρα*», στην κάθε στιγμή

μας, στον κάθε δρόμο που ανοίγεται μπροστά μας. Η μετάνοια δεν είναι μία θεωρία, αλλά είναι ο τρόπος αυτού που θέλει συνεχώς να αναζητά και να βρίσκει την αλήθεια.

Το νόημα της ζωής μας δεν εξαντλείται στον τρόπο με τον οποίο είμαστε φτιαγμένοι. Το νόημα της ζωής μας βρίσκεται σε Αυτόν που θέλησε να μας φέρει στην ύπαρξη. Τολμώντας λοιπόν να γυρίσουμε το βλέμμα σε Αυτόν, βρίσκουμε τον Θεό μετανοώντας. Όταν καταλάβουμε ότι στρέφοντας το νου μας από την κτίση, βλέπουμε τον Κτίστη «καθώς εστί».

Αυτός που έχει νου Θεού, συνέχισε, αντιλαμβάνεται ότι η καθημερινότητα του δεν είναι το μέσο, μέσα στο οποίο εξαντλείται, αλλά είναι ο δρόμος μέσα στον οποίο συναντά τον Θεό. Τα πάντα στη ζωή μας είναι ευκαιρία. Και ο Κύριος επείγεται να σαρκωθεί μέσα μας, όταν κι εμείς την ζωή μας την βλέπουμε ως ευκαιρία. Και ευκαιρία δεν είναι μόνο ότι καλό έρχεται στη ζωή μας.

Ευκαιρία στη ζωή της Όσιας Μαρίας της Αιγυπτίας, ήταν το πάθος της. Αυτό το άκρατο πάθος αναζήτησης του γήινου έρωτα, την οδήγησε με την μετάνοια να ανακαλύψει τον θείο έρωτα και να ζήσει απόλυτα αφοσιωμένη σε αυτόν τον έρωτα. Αξιοποίησε ακόμη και την αμαρτωλή ζωή της, ούτως ώστε να στραφεί με πάθος πλέον στον αληθινό έρωτα.

Γι' αυτό και τόνισε ο ομιλητής, ότι γνωρίζοντας ο καθένας από εμάς τον εαυτό του, αντιλαμβάνεται τις ρωγμές και τα λάθη του, τολμάει να κοιτάξει προς τον Θεό ικετευτικά, όχι με θράσος και να ζητήσει από Αυτόν, το έλεος. Ακόμα και οι άνθρωποι που καθημερινά έρχονται στην Εκκλησία, είναι ανάγκη να στρέφουν το νου τους καθημερινά στον Χριστό. Αν κάποιος πιστέψει από όσους βρίσκονται μέσα στην Εκκλησία, ότι έχει κάποια ιδιαίτερη υπηρεσία, αξίωμα ή εξουσία, τότε χάνει τον Χριστό και οφείλει να τον ξαναβρεί.

«Κανενός δεν του αξίζει ο Θεός! Όταν αντιληφθούμε αυτήν την μεγάλη αλήθεια, ότι δηλαδή ο δικός μας τρόπος εξαντλείται και στρέφουμε το νου μας προς τον Θεό, τότε ζούμε αυτήν την αγία μετάνοια. Αυτή η αγία μετάνοια δεν έχει μελαγχολία μέσα της, δεν είναι ένας τρόπος που μας στρέφει να κλεινόμαστε στον εαυτό μας, αλλά είναι ακριβώς το αντίθετο. Η όραση του εαυτού μας, μας οδηγεί στη θέα του Θεού κι έτσι ανοιγόμαστε στα δικά Του μάτια.

Το μεγαλύτερο δώρο στη ζωή μας, είναι η θέα του εαυτού μας, έλεγε ο Γέροντας Σωφρόνιος του Έσσεξ. Μεγαλύτερο από τη θέα των αγγέλων και του Θεού, είναι η θέα του εαυτού μας. Όταν τολμήσουμε να δούμε τον εαυτό μας όπως είναι, τότε μας αποκαλύπτεται ο Θεός. Κι έτσι η ζωή μας γεμίζει νόημα.

Αυτό το νόημα που βρήκε η Οσία Μαρία η Αιγυπτία. Δεν είναι τυχαίο ότι η Εκκλησία τιμά την μνήμη της προς το τέλος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Όλοι γνωρίζουμε πως η Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι ένας δρόμος μετανοίας. Συνεχώς ζητάμε το έλεος του Θεού να επισκεφτεί τον αμαρτωλό μας εαυτό. Όμως την τελευταία Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, φέρνει μπροστά μας το πρόσωπο της Οσίας Μαρίας για να μας πει πως αν ο προηγούμενος αγώνας μας, στροφή δεν είχε τον Ιησού Χριστό αλλά σκοπό είχε την δική μας αυτοβελτίωση, τότε οφείλουμε να ξυπνήσουμε και να στραφούμε σε Αυτόν, να μετανοήσουμε και να ζήσουμε την δική Του παρουσία.»

Και κατέληξε την ομιλία του ο π. Σπυρίδων τονίζοντας ότι η αληθινή μετάνοια έχει μέσα της λεβεντιά και έχει αυτό το στοιχείο που συνθέτει όλη μας τη ζωή. Ότι ποτέ δεν αισθάνεσαι ασφαλής γι' αυτό που έχεις, αλλά πάντα αναζητάς την ασφάλεια της σχέσης με τον Θεό. Διαρκώς ζεις αυτό το ταξίδι, το να ανακαλύπτεις την αλήθεια, η οποία δεν είναι στατική, αλλά εξαιρετικά δυναμική.